

Nrisingadevas ateina pas Gurudeva!

11 dalis, 14 skyrius Šrila Indradjuma Svamis

Vasario 27, 2011

Ghi lempos krepšyje ir Viešpats mano rankose

Indijoje aš nuolat dairausi įdomių pudžios reikmenų, taigi kitą dieną Džaipure aplankiau savo seno draugo pono Šarmos antikvarinę parduotuvę. Man įėjus jis pasisveikino ir mes susėdome pasikalbėti.

- Ar turite man ko nors įdomaus? – paklausiau.

- Taip, - atsakė jis. – Atidėjau į šalį keletą mažų dalykėlių, kuriuos galėsite panaudoti pudžai.

- Puiku! – pasakiau.

Kol ponas Šarma stalčiuose ieškojo reikmenų, mano akys per kambarį nukrypo į tai, kas buvo panašu į šalagramą šilą, gulinčią ant dulkėtos lentynos. Priėjau ir įsitikinau, kad tai tikrai buvo graži šalagrama šila, lygi ir spindinti, ryškiai rausva burna.

“Panašu į Viešpatį Nrisingadevą, - pagalvojau, - ramiai nusiteikusį Nrisingadevą”.

Ponas Šarma pradėjo rodyti man pudžos reikmenis – lempas, ačamanos šaukštelių ir lėkšteles. Jie buvo įdomūs, tačiau mano mintys vis sukosi apie šalagramą šilą.

- Pone Šarma, - pasakiau, - tenai ant lentynos pastebėjau šalagramą šilą.

- A, tai, - pasakė jis, žvelgdamas į dievybę. – Tai neparduodama.

- Tai Jis, - pasakiau. – Šventraščiuose rašoma, kad šalagrama šilos yra dievybės. Jos yra tiesiogiai Aukščiausias Viešpats.

Ponas Šarma gūžtelėjo pečiais.

- Galbūt todėl šis akmuo keletą šimtų metų buvo garbinamas Džaipuro karališkoje šeimoje .

Aiktelėjau.

- Ką? – paklausiau.

- Ši šalagrama šimtus metų buvo karališkoje šeimoje, - pasakė jis. – Šventikai garbino ją karališkosios šeimos vardu. Viena iš jų tolimų palikuonių vieną dieną atnešė ją kartu su daugybe sidabrinių reikmenų. Jai atėjo sunkūs laikai ir ji pardavinėjo kai kurias savo vertybes. Ji paminėjo, kad jos prosenelė, būdama jauna, pasakojo, koks ypatingas šis akmuo. Tačiau jis negarbintas daugelį metų.

- Pone Šarma, - pasakiau, - ši šalagrama tiesiog guli ant tos senos lentynos ir renka dulkes. Ji turėtų būti garbinama.

Ponas Šarma trūktelėjo pečiais.

- Laikau jį ten dėl sėkmės, - pasakė jis.

- Tačiau tai dievybė, - pasakiau. – Jis yra Krišna. Jei pasikviečiate svarbų svečią į parduotuvę ar į namus, jūsų pareiga tinkamai jam tarnauti, pasiūlyti atsisėsti, vietą poilsiui, pasiūlyti ko nors pavalgyti, ką jau kalbėti apie svarbiausią asmenį trijuose pasauliuose – Viešpatį Krišną. Jei Jis kažkaip pateko į jūsų parduotuvę, negalite Jo palikti tiesiog gulėti ant lentynos.

Ponas Šarma akimirką susimąstė.

- Niekada iki šiol negalvojau taip, - pasakė jis. – Kai šalagrama pasirodė, žinojau, kad tai svarbus dalykas, nes ypatinga jo istorija. Ir jis labai stipriai kvėpėjo, lyg muskusu ar aguru. Ant šalagramos viršaus su santalmedžio pasta buvo prilipdyta sena gėlė.

Jis patylėjo.

- Geriausia, ką galiu padaryti, tai reguliariai valyti nuo jo dulkes, - pasakė jis.

- Neužtenka vien nuvalyti nuo Jo dulkes, - pasakiau. – Karališkoji šeima to nedarė. Akivaizdu, kad jie tinkamai garbino Jį naudodami aguru aliejų, santalmedžio pastą ir gėles.

Ponas Šarma vėl gūžtelėjo pečiais.

- Jei nenorite Jo garbinti, - pasakiau, - bent jau atiduokite Jį vietinei šventyklai ar šventikui. Galiu paklausti savo draugo Gosvamio Radha Gopinathos šventykloje, ar jis paimtų dievybę. Ar paklausti? Jie turi mažą šalagramų altorių prie įėjimo į šventyklą.

- Ne, - pasakė ponas Šarma. – Leiskite man apie tai dar pagalvoti.

- Gerai, puiku, - pasakiau. – Grįšiu rytoj įsigyti vieno ar dviejų pudžos reikmenų.

Kitą dieną grįžau į parduotuvę. Ponas Šarma buvo užsiėmęs su kitu klientu, taigi apsidairiau, kokių dar kitų brangenybių jis turėjo. Tačiau pirmiausia norėjau pamatyti šalagramą, bet kai priėjau prie dulkinos lentynos, ten Jo nebebuvo.

Ponas Šarma baigė aptarnauti klientą ir priėjo pasisveikinti su manimi.

- Nusprendžiau šalagramą šilą atiduoti jums, - pasakė jis.

- Man? – paklausiau.

- Taip, - atsakė jis.

Jis grįžo prie stalo, atidarė stalčių, ištraukė šalagramą šilą ir ištiesė Jį man.

- Galvojau apie tai, ką pasakėte man vakar, - pradėjo jis. – Nuskambėjo labai išmintingai, ypač ta dalis, kai pasakojote apie tinkamą svečio priėmimą. Galbūt nedaug išmanau apie dievybių garbinimą, tačiau gerbiu buvusios karališkosios šeimos narius. Jie yra mūsų istorijos ir tradicijų dalis. Jei jie manė, kad svarbu garbinti šią šalagramą šilą, tai ir aš taip manau. Pažįstu jus daugelį metų. Tvirtai tikiu, kad tinkamai pasirūpinsite šalagrama.

- Ačiū, pone Šarma, - pasakiau.

Ponas Šarma šypsojosi.

- Ir nepamirškite pudžos reikmenų, kuriais buvote susidomėję, - pasakė jis. – Prireiks jų garbinant šią dievybę.

Po dešimties išėjau iš parduotuvės su pudžos reikmenimis krepšyje ir Aukščiausiu Viešpačiu rankose.

- Tai gali būti tik nepriežastinė malonė, - pasakiau sau purtydamas galvą ir eidamas gatve tolyn.

Šrila Prabhupada rašo:

“Iš savo nepriežastinės malonės Aukščiausiasis Viešpats apsireiškia prieš mus, kad galėtume Jį matyti. Kadangi neturime transcendentinio regėjimo, negalime matyti dvasinio sac-cid-ananda-vigraha... Mes galime matyti tik materialius dalykus, tokius kaip akmuo ir medis, todėl Jis įgyja akmens ir medžio pavidalą ir tokiu būdu priima mūsų tarnystę šventykloje. Taip pasireiškia nepriežastinė Viešpaties malonė.”

[Šrimad Bhagavatam, 5.3.9 komentaras]